

שיעורו השבועי של מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז שליט"א

בית הכנסת "אהבת התורה - איש מצליח"
רחוב הרב עוזיאל 43 ב"ב.

בשעה 21:30

בית נאמן

מוצאי שבת פרשת אחרי מות, כ"ז בניסן תשפ"ד

נושאי השיעור:

ניתן לשמוע
בשידור ישיר את
שיעורו של מרן שליט"א
בערוץ קול ברמה.
או בקו בית נאמן:
079-9270505

א. ביאורים וחידושים מתוקים בפרקי אבות - פרק א' (ממשנה ט'). ב. שכח לספור לילה אחד. ג. אנשים שמגיעים רק בלילה שבת אם נניח להם לספור בברכה. ד. קטן ששכח לספור אם יכול להמשיך לספור בברכה. ה. תפלת ערבית קודם ספירת העומר. ו. למה מונים לעומר ולא מונים עוד כמה ימים חג השבועות? ז. לא אומרים ב'לשם יחוד', 'מצות עשה'. אבל את הפסוקים אפשר לומר. ח. שכח לספור ונזכר בבין השמשות ובטעות בירך, מה יעשה?

משה קבל תורה מסיני

א. ¹ בשבועות האלה קוראים פרקי אבות. יש כאלה שקוראים אותם כמו שקוראים בורא נפשות... ויש שקוראים פרקי אבות בהבנה. בכל משנה ומשנה יש טעם לשבח! אנחנו למדנו חצי הפרק הראשון, והגענו למשנה של שמעון בן שטח (משנה ט'). אבל קודם כל למה המשנה הראשונה מתחילה "משה קבל תורה מסיני"? כל המסכתות לא מתחילות ככה. אומר רבנו עובדיה מברטנורא דבר נפלא מאד. אנשים יחשבו מה יש במסכת הזו? מידות טובות? גם אומות העולם כתבו ספרי מידות. יש ספר המידות לאריסטו, יש ספר המידות לאפלטון. (קוראים לו "הנהגת המדינה"). אבל בינם ובין התורה שלנו זה כמו בין חושך לאור.² אז בני אדם היו אומרים: זה ספר מידות וזה ספר מידות, מה ההבדל? אז המשנה אמרה: "משה קבל תורה מסיני", המידות הכתובות בפרקי אבות הן מקובלות מסיני. זה מה שכתב רבנו עובדיה מברטנורא.

ראיתי את מורי ורבי בחלום

ב. הגענו למשנה ט': "שמעון בן שטח אומר, הוי מרבה לחקור את העדים, והוי זהיר בדבריך שמא³ מתוכם ילמדו לשקר". זה מעשה ש"בדידיה הוה עובדא". פעם אחת היה תלמיד חכם שנפטר, ובאותו היום היה גם כן מוכס אחר שהוא

1. בלי נדר כשיגיע הזמן שנוכל לשמוע שירים בתופים ובמחולות, תשיר [-] ר' כפיר פרטוש נר"א] את השיר הזה [היה אנה אמצאך] של רבי יהודה הלוי ע"ה] עוד פעם עם כלי נגינה. השיעור לפרקא הדיסא בת חיה ג'ר'ט, רפואה שלימה ובריאות איתנה ובשרות טובות.
2. למה? אני לא ידעתי למה היו עושים מצעד הגאווה ומתפארים בו, מאיפה הבאתם את זה? זה משהו נגד הטבע, נגד הבריאות, נגד החיים, ומחלות רבות באות מזה, למה עשו את זה? אחר כך ראיתי כתוב שאפלטון היה בעד זה. אפלטון שנחשב "הסידא קדישא" בין הפילוסופים, כי הוא האמין שיש דשגונא דינא, ושהאדם מגלה דברים שלם אותם לפני שנוכל (ממש כמו שאמרו החכמים בנדה דף ל"ג ע"ב), אז חשבו שהוא משלנו. לא! הוא דיבר בעד זה, אמר זה "חירות", אין הבדל בין זכר ונקבה, יש מחלוקת? אין דבר. על מנת כן... אלה מטורפים. זה ההבדל בין התורה שלנו לתורה שלהם, כמו בין אפילה לאורה. הם טוענים שכל אדם ואדם, אם נגזר עליו שימות, הוא חייב למות. אפילו 'סוקרטס' שהיה בן אדם טוב, בלילה האחרון דנו אותו למות כי הוא לא האמין באלילים שלהם. אמר האלילים האלה דברים בטלים, והמלך אמר שמי שלא מאמין באלילים שלו חייב מיתה. (בלילה האחרון שלו לפני מותו, אמר לתלמידיו הוכחות רבות על השארת הנפש, ועשו מזה ספר של ראיתי אותו) - "פעדא", והוא תורגם לעברית לפני מאתיים שנה. לא הוכחות של ממש, אלא הוכחות (שלא סברא). אבל באו הידידים שלו ואמרו לו: אנחנו נציל אותך. אמר: לא, "דינא דמלכותא דינא!" דינא דשגונא דינא... מה זה דינא דמלכותא? זה מלך בכלל אם הוא מאמין באלילים, והוא כופה על אנשים להאמין בהם? אתה לא רוצה להאמין באלילים, אל תאמין. אז סוקרטס היה טיפש, ואפלטון היה טיפש, ואריסטו טיפש יותר מכולם... הוא אמר שאין נשמה בכלל. מה זה נשמה? זה סתם, בני אדם חיים כי יש להם רוח חיים, זה לא נשמה. לא נכון! יש נשמה. אחרת איך תוכל להסביר שאנשים רואים בחלום דברים שעתידיים להיות? מאיפה בא הדבר הזה? וככה עוד כמה וכמה דברים שמוכיחים ברור שיש נשמה לאדם.

ג. היום כולם אומרים "שמא", אבל אבותינו הראשונים אמרו "שמא", ככה נמצא בדפוס ליסבון בשנת ר"ג. וככה נמצא בשיר שכתב רבי שמואל הנגיד שחי לפני אלף שנה, עושה שם חרוזים של המלה "שמא", עם "דמה", "דמה", "דמה", "דמה", כולם בסגול, אם היה "שמא" לא יבוא החרוז ואפשר להוכיח מחזורים.

היה אדם רשע, והנה בשעת ההלוויה התחלפו המיטות. באו עליהם גוים אז הם עזבו את המיטות והלכו, כשחזרו אחר כך החליפו את המיטה של החכם במיטה של המוכס, ואת המיטה של המוכס במיטה של החכם. ותלמידו של החכם שנשאר על יד מיטת רבו היה אומר להם: רבותי! זה המוכס וכאן זה הרב שלי - זה החכם. אמרו לו: אתה שקרן, אנחנו זוכרים אחרת. והיה בצער גדול על זה, עד שעשה שאלת חלום למה רבו לא זכה לכבוד שמגיע לו? נראה לו רבו בחלום, אמר לו: אל תדאג, מקומי בעולם הבא חשוב ביותר. [והוא לא קיבל הלוויה גדולה, כי פעם אחת שמע בזיון ת"ח ושתק]. אבל זה המוכס עשה פעם אחת מצוה, ועל זה הוא קיבל את השכר הזה. מה המצוה? פעם אחת הוא הזמין מאה אורחים ואף אחד לא בא, אז הוא לקח את הסעודה הזאת וחילק אותה לעניים, ועל זה מגיע לו שכר. אמר לו: טוב, אני מבין את זה, אבל מה העונש שלו עכשיו? הראה לו שהוא תלוי בתנוכי אוזנו, תלוי בציר של פתח גיהנם. אמר לו: עד מתי יסבול המסכן הזה? אמר לו: עד שימות שמעון בן שטח ויהיה במקומו. הוא התפלא: שמעון בן שטח נשיא ישראל?! למה? אמר לו: בגלל שפעם אחת הוא נשבע שאם הוא יהיה נשיא, הוא יהרוג את כל המכשפות. היו באשקלון שמונים נשים מכשפות, והוא אמר שהוא ישמיד אותם, "מכשפה לא תחיה" (שמות כ"ב, י"ז), עכשיו הוא נשיא והוא שכח את זה. לכן מחכה לו עונש. כשיגיע לשם יאמרו לו: רבי שמעון, תראה מה שאמרת, עשית נדר, ועליך לקיים אותו. קם התלמיד בבוקר, הלך לשמעון בן שטח הנשיא ואמר לו: אדוני הנשיא, יש לי בשורה טובה בשבילך, לא טובה ממש אבל חצי טובה. אמר לו: מה הבשורה? אמר לו: ראיתי את מורי ורבי בחלום (שלא עשיתם לו כבוד בטעות) והוא אמר לי שמחכה עונש לכבודו בשמים כשיצא מעולמו, יתלו אותו מהאזנים שלו. אמר לו: למה?! מה עשית?! אמר לו: בגלל שאתה אמרת שביום שתייה נשיא אתה תשמיד את המכשפות האלה, ונעשית נשיא ולא עשית כלום. אמר לו: נכון, באמת אני אמרת את זה, אבל איך אתה יודע זה? אמר לו: אני יודע את זה מהחלום, החלום הזה אמת או לא אמת? אמר לו: אכן, אמת.

מכשפות לא תחיה

ג. קם שמעון בן שטח, בדק כמה יש נשים מכשפות באשקלון, וראה שיש שמונים נשים מכשפות. איך הוא יתפוס אותן ויעניש אותן? הביא שמונים בחורים תלמידים שלו, ואמר להם: כשאני עושה לכם צפירה ראשונה תחליפו בגדיכם, ובצפירה השניה תבואו פתאום, כל אחד יקח מכשפה ויריח אותה למעלה ואז נעניש אותן. והנה אותו היום היה גשם גדול מאד, שמעון בן שטח נכנס והשאיר את התלמידים בחוץ. ראה את הנשים ואמר להן: מה אתן עושות? אמרו לו: אנחנו עושות לחם מזהב, ומים מיין, וכן על זו הדרך.

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים [בין באויר] בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם ויציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה השתא בעגלא ובזמן קריב ונאמר אמן. ובכללם לכל חיילי ישראל היקרים המוסרים נפשם חזק ונתחזק בעד' עמנו ובעד ערי אלקינו.

עיצוב גרפי: תא"ל 050-2798658

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
18:51	20:06	י-ם
19:08	20:09	ת"א
18:59	20:10	חיפה
07:07	20:40	ב"ש

אמר להם: **אני יכול לעשות דבר יותר גדול מזה. אני אביא לכן שמונים בחורים כשעכשיו גשם, ואין עליהם טיפת גשם! אמרו לו: איך תעשה את זה? תיישב להם את הגשם! אמר להן: הם יעברו בין הטיפות...** אמרו לו: מה השטיות האלה? איך אתה עושה דבר כזה? אמר להם: עכשיו תראו. לקח את הצפצפה שלו ועשה צפצוף אחד גדול, ומיד הבחורים התכוננו והחליפו בגדיהם שהיו רטובים בגדים יבשים, אחר כך עשה צפצוף פעם שניה ובאו פתאום. הנשים התפללו לראות אותם יבשים. איך זה? לא שמו לב שאולי עשו תחבולה כזאת. ואז כל אחד לקח מכשפה, הרים אותה למעלה ואחר כך תלו אותן. (כי כל זמן שהמכשף נמצא על הקרקע, אי אפשר לפגוע בו. רק אם הוא נמצא באויר יכולים לפגוע בו). הוא העניש אותם, ואמר: יצאתי ידי חובתי.

“והנה עד שקר העד”

1. אבל דברי שמעון בן שטח כל כך נכונים ואמתיים שצריך לחקור את העדים ולא ללכת אחריהם בעינים עצומות, לא כל מה שייאמר העד אתה מאמין לו. היה מעשה בגאון מוילנא שבאו שני עדים והעידו על אשה אחת שהייתה צדקת, ואמרו שהאשה הזאת הלכה בדרך לא טובה, ובעלה צריך לגרש אותה. באו לפני הדיינים וחקרו וראו שזה הדין. והאשה צועקת ובוכה: “לא עשיתי כלום”. הביאו דיינים אחרים, הביאו סנהדרין אחרים, וכך הדין. אבל מכירים אותה שהיא יראת שמים וצנועה, מה זה, מה הדיבורים האלה? אז משהו שהיה מקורב לגאון מוילנא אמר לו: כבוד הרב, יש כאן בעיה גדולה מאד, זו אשה צנועה כל ימיה, ופתאום נטפלו אליה העדים ואמרו שהיא חייבת להתגרש מבעלה. מה עושים?! אמר לו: תביא לי את העדים. הביא את העדים, וראו את הגר“א לבוש טלית ותפלין (הוא היה לבוש בהם כל היום מהבוקר עד הערב), ופחדו פחד מוות... אז הוא שאל את הראשון, אמר לו: איך ראית? אמר לו ראיתי ככה וככה וככה. והשני היה בחוץ. אחר כך קרא לשני ואמר לו: איך ראית? אמר לו את אותם המלים. הגר“א עמד ושגג עליהם: **שקרנים, עדי שקר אתם, עדי שקר אתם. פחדו פחד נוראי.** הודו ושקרו. מהגאון מוילנא מי לא מפחד?! (אם היה בא אלינו הגאון מוילנא, היינו צועקים ובורחים...). שאלו אותם: למה שיקרתם? אלא בא אחד שרוצה לקחת אותה לאשה, והוא אמר להם שיעידו עליה שקר כדי שתתגרש מבעלה והוא יקח אותה. ככה? הביאו את ההוא, הענישו אותו והכל נגמר.

איך ידע הגאון מוילנא שהם שקרנים?

2. אחר כך שאלו את הגאון: איך ידעת שזה שקר? ברוח הקדש? וכי דנים ברוח הקדש?! אמר להם: לא, אלא כשהעד הראשון אמר את העדות שלו, אני חרטני את כל המלים שלו בזכרון שלי מלה אחר מלה אחר מלה, שמונים מלים. ואחר כך השני אמר את אותן המלים. איך זה יכול להיות שני עדים אומרים אותן המלים? התמצית צריכה להיות דומה או קרובה, אבל מלה במלה זה לא יכול להיות. אמרו לו: מנין לך הדבר הזה? אמר להם: המשנה אומרת בסנהדרין (דף מ' ע"א) “אם נמצאו דבריהם מכוונים”. מה זה נמצאו? מספיק לומר “אם דבריהם מכוונים”, מה נעשה עם מלת נמצאו? אלא **הכוונה שהתמצית של הדברים מכוונים, אבל לא מלה במלה.** ויש ירושלמי מפורש (בסנהדרין פ"ג ה"ה) שהיה חכם אחד שכשהיה שומע את העדויות מלה במלה, הוא חוקר אותם ומוכיח שזה שקר, ואם הוא שומע אותם שונים זה בסדר. ניקח דוגמא, אותה כתבה בכמה עיתונים, כל עיתון כותב סגנון אחר. לא יתכן שאותם העיתונים מעתיקים אחד מהשני, אלא אם כן הוא אומר: “אני מעתיק מידיעות הטומאה”, “אני מעתיק מהשרץ השורץ על הארץ”... אבל סתם ככה כאשר שנים ראו דבר, כל אחד יספר בסגנון שלו. “אין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד” (סנהדרין דף פ"ט ע"א), וכל שכן שני עיתונאים, וכל שכן שני עדים. לכן כשהגר“א שמע אותם שהם אומרים בדיוק אותן מלים, אמר זהו, כאן יש שקר. וזה בכלל מה שאמר שמעון בן שטח “הוי מרבה לחקור את העדים”.

התינוק בוכה ועליך לשמוע

3. משנה י': “שמעיה ואבטליון קבלו מהם. שמעיה אומר אהב את המלאכה”, לאהוב את המלאכה. היה פעם עשיר מופלג, שמו משה סבא (אם אתם זוכרים אותו), הוא היה עשיר מופלג והיה לומד, יש לו מלאכה שהיה מומחה בה. **והרב עובדיה ע"ה** אמר לו: יש לך עושר אנדי, למה אתה צריך ללמוד מלאכה? אמר לו: **קבלה בידינו מדורי דורות שאדם בלי מלאכה יכול להיות שיהיה עני מרוד ואף אחד לא יעזור לו, לכן למדתי מלאכה**.⁸ לא תאמר לכן: לא צריך. ישאל

5. למשל אבידן שהיה בן דורו של רבנו הקדוש, בירושלמי כתוב “אבא יודן”. ככה תוספות אומרים ביבמות (דף ק"ה ע"ב ד"ה אבא) שאבא יודן בירושלמי הוא אבידן בבבלי, אז גם כן “בעיא” בבבלי בירושלמי הוא “בר מעיין”.
6. הרב חיד"א קורא לו (שם הגדולים ערך רב אחאי גאון) “זה סיני”. מזכיר אותו בכבוד גדול. זה סיני, “סיני ועוקר הרים” (ברכות דף ס"ד ע"א).
7. באור תורה האחרון אחד הכותבים כתב: “מצאתי כתוב בהריב"ה” מי זה הריב"ה? חשב לשון מויבבה... הריב"ה זה הרב רבנו יעקב בעל הטורים, זה הטור שם! אתה לא יודע מה זה הריב"ה? כל אדם יודע מה זה הריב"ה. אומרים “הריב"ה בפרפראות שלו” וזה בעל הטורים על התורה, ויש הריב"ה בספרו הטור.
8. אבל מסכן הסוף שלו היה לא טוב. מה היה? היה לו מסוק מיוחד שבבילו, והמסוק הזה התיישן, והוא רוצה לקחת מסוק שהוא מודרני יותר (“חדיש”), אבל הטייס לא ידע לנהוג בו טוב, אז בטיסה

אמר להם: **אני יכול לעשות דבר יותר גדול מזה. אני אביא לכן שמונים בחורים כשעכשיו גשם, ואין עליהם טיפת גשם! אמרו לו: איך תעשה את זה? תיישב להם את הגשם! אמר להן: הם יעברו בין הטיפות...** אמרו לו: מה השטיות האלה? איך אתה עושה דבר כזה? אמר להם: עכשיו תראו. לקח את הצפצפה שלו ועשה צפצוף אחד גדול, ומיד הבחורים התכוננו והחליפו בגדיהם שהיו רטובים בגדים יבשים, אחר כך עשה צפצוף פעם שניה ובאו פתאום. הנשים התפללו לראות אותם יבשים. איך זה? לא שמו לב שאולי עשו תחבולה כזאת. ואז כל אחד לקח מכשפה, הרים אותה למעלה ואחר כך תלו אותן. (כי כל זמן שהמכשף נמצא על הקרקע, אי אפשר לפגוע בו. רק אם הוא נמצא באויר יכולים לפגוע בו). הוא העניש אותם, ואמר: יצאתי ידי חובתי.

בדידה הוה עובדא

ד. שמעו בני המשפחה של המכשפות האלה, הוציאו לעז על בנו של שמעון בן שטח שהוא חילל שבת והוא חייב מיתה. באו והעידו עליו, והבחור הזה אמר: אני לא עשיתי כלום. אם באמת עשיתי, לא תהא מיתתי כפרה על כל עוונותי. ואם לא עשיתי, תהא מיתתי כפרה על כל עוונותי, וקולר תלוי בצואר העדים. הם אמנם אמרו בהתחלה שהוא כן עשה, אבל כששמעו את המלה “העוון יהיה תלוי בהם”, אמרו: לא, אנחנו לא רוצים להיכנס לזה. הסנהדרין שמעו את זה ואמרו: “כיון שהגיד, שוב אינו חוזר ומגיד” (סנהדרין דף מ"ד ע"ב), מה שאמרתם אמרתם וזהו. ואכן, לקחו את הבן של שמעון בן שטח והענישו אותו. אז אם כן שמעון ראה דבר כזה, וכאב לו כל כך, לכן הוא אמר “הוי מרבה לחקור את העדים” - תחקור את העדים הרבה. אם היו חוקרים אותם טוב, היו מבררים שהעדות שלהם שקר. אז זה מעשה שבדידה הוה עובדא.

“בר מעיין מוכסא”

ה. הסיפור הזה מובא ברש"י בסנהדרין (דף מ"ד ע"ב) לכל אורך העמוד, רש"י שם נמצא מימין ומשמאל בכל העמוד כולו. פעם הייתי בישיבת תורה והוראה, בא אברך אחד שם אמר לי: איפה הסיפור הזה מופיע? אמרת לי: רש"י בסנהדרין מ"ד ע"ב. הבאנו סנהדרין והראיתי לו. אחר כך אמרת לי: בגמרא שם כתוב “כההוא מעשה דבעיא מוכסא”. מה זה “דבעיא מוכסא”? אמר לי רש"י פירש כבר את זה, אמר קנאה ושנאה.⁴ אבל רש"י לא כתב את זה, רש"י כתב דברים אחרים. אמרתי לו: מומתי “בעיא מוכסא” פירושו קנאה ושנאה? אמר לי: ככה רש"י פירש... אמרתי לו: אבל רבי ישעיה פיק אומר “מצוה לפרש מה זה בעיא מוכסא”, איזו מצוה יש לפרש, אם רש"י פירש כבר? אמר לי: רבי ישעיה פיק לא למד רש"י... אשריך ואשרי חלקך, ואשרי הכולל שאתה לומד בו... אמרתי לו: אתה יודע מה הפירושו? המוכס הזה שבגללו כל הסיפור הזה שמו היה בעיא. אמר לי: באמת שמו בעיא? מאיפה הבאת את הפירוש הזה? אמרתי לו: **כתוב בירושלמי** בחגיגה (פ"ב ה"ב) **שהמוכס הזה שמו “בר מעיין”, והבבלי קיצר את המלה ל“בעיא”.** הרבה

4. ואני הייתי עולה חדש. “קנאה ושנאה” שלו היה נשמע לי כמו כינה... מה הכינה הזאת?!

דועה נאמן
אגרות ומכתבים ממזן ראש הישיבה שליט"א

בס"ד, ט' באייר התשנ"ח
 לכל מאן דבעי

אם כי המקדיש ספרים או דבר לבית-הכנסת מותר לכתוב שמו עליהם לזכרון וראוי לעשות כן, וכמו שנפסק בשלחן ערוך יורה דעה (סימן רמ"ט סעיף י"ג), מכל מקום אין ראוי לכתוב גם שם מלאכתו וטלפון פרטי או מספר הפקס שלו, שאז הופך הדבר לפרסומת על חשבון בית הכנסת. זה ירושם שהוא קבלן בנין, וזה מוכר מכוניות, וזה צורך זהב וכסף וכדומה. ואין זו דרך ישירה שיבור לו האדם.

ואם נכתב כבר דבר כזה בספרים שהוקדשו לבית הכנסת, רשאים הצבור או הועד למחוק מספר הטלפון או הפקס וכדומה. וכבר נאמר “טוב שם משמך טוב” (ויע' בפתחי תשובה שם סק"ג).

האמת והשלום אהבו

בברכה
נאמן"ן ס"ט

*

בס"ד, הנני מצטרף לכל הנ"ל וכיהודה ועוד לקרא. **שלמה מחפוד.**

בס"ד, ז' סיון התשנ"ח. דברי הגאון הרמ"מ שליט"א ראש הישיבה, הם דברים מוצדקים וישרים, זכים וברורים, ואינם צריכים חיזוק עוד. **ע"ה ש.מ. עמאר.**

גם אני מצטרף לכל הנ"ל. **משה לוי ס"ט.**

לי מה שלמדתי, אז יש לו קללה נוראה - "סָף". "ודלא יליף" - מי שלא לומד בכלל, אמר בשביל מה להיות "ודלא מוסיף"? אני לא אלמד בכלל ואני אהיה תם... "מוטב שיהיו שוגגים ולא יהיו מזידיים" (ביצה דף ל' ע"א) - "קטלא חייב", הוא חייב מיתה. "ודאשתמש בתגא חלף" - מי שישתמש בכבוד התורה חולף מן העולם. לכן אדם לא ישתמש בכבוד התורה. וזה טעמו של הרמב"ם שהיה עושה את הכל לשם שמים, אמר אסור לקבל שכר בעד התורה. אבל בדורות האחרונים ראו שאי אפשר לעמוד בדבר הזה. מרן כותב תשובה ארוכה מאד (בכ"מ פ"ג מהלכות ת"ת ה"י) וענה על כל הוכחות הרמב"ם בפירוש המשנה (אבות פ"ד משנה ה'). הרשב"ץ ג"כ כתב את זה (שו"ת הרשב"ץ ח"א סי' קמ"ב-קמ"ח) והיעב"ץ ג"כ כתב את זה¹¹ (בספרו עץ אבות על פרקי אבות שם). זו המציאות. **מי שרוצה להחמיר לא ליהנות מהבריות, בסוף יתחרט! הרשב"א** אומר (ח"א סי' ת"ן) שאם יש לנו שני שלוחי ציבור, אחד מוכן לקרוא בתורה בחנם והשני מוכן לקרוא בתורה בשכר, או אחד חזן בשכר ואחד חזן בחנם, תבחרו את זה שהוא בשכר. למה? כי זה שבשכר יתבונן ויתכונן טוב. "למען שכור הוא"¹². הוא יכין טוב את הפרשה ואת התפלה ואת המנגינות ואת המקאמים כי הוא שָכּוּר. בימי הרשב"א והראשונים היו מקבלים שכר, רק בדור האחרון התחילו לומר לא לקבל שכר. גם לא ללמוד שום דבר לחיות בו, וגם לא לקבל שכר על התורה. אז מה יאכלו?! אבנים!?

אם אין אני לי מי לי

יג. משנה י"ד: "הוא היה אומר אם אין אני לי מי לי" - אם אני לא אדאג לעצמי, אף אחד לא ידאג לי. ואת זה הרב חיד"א אומר על מי שלא מדפיס ספריו בחייו כי הוא אומר: אין דבר, אחר כך יסדרו לי את זה. **אחר כך לא יצא כלום!** "וכשאני לעצמי" - אם אני אתפאר - "מה אני?" אני כלום. **ואם לא עכשיו אימתי** - כל דבר שאתה רוצה לעשות, תעשה עכשיו. מחר יהיו לך כל מיני טרדות שלא תוכל לעשות.

11. והרב חיד"א אמר (בספרו זרוע ימין על פרקי אבות שם) מה שכתב היעב"ץ כאן קמחא טחינא טחון, כבר מרן אמר את הכל. אבל כנראה היעב"ץ באותו זמן לא ראה אותו, ראה רק את פירוש המשנה לרמב"ם, והתחיל להתווכח אתו. מה שהוכיח ככה, התשובה ככה. וכו' וכו'.
12. זה פסוק בנחמיה (נ', י"ג), וכפי החיים (סי' נ"ג אות צ"ה) לא הבין מה זה "למען שכור הוא", אז הוא כתב "למען ששכור הוא". לא, הפסוק בנחמיה אומר ככה.

אותך: איך עשית את החשמל הזה? תאמר לו: קראתי עליו "ויהי נועם"... איזה ויהי נועם?! "ויהי נועם" יעזור לך לסדר את החשמל? תאמר לו: בוא בני, תראה, תעשה ככה וככה. יש כאלה היום שיש להם תמימות שאין כמוהו בעולם⁹. אבל יש גבול, אסור לאדם רגיל להיות ככה. פעם האדמו"ר הזקן בעל ספר התניא, שמע נכד או נין מהמשפחה שלו שהיה בוכה. האדמו"ר נמצא בקומה שלישית, והילד נמצא בקומה התחתונה, ובאמצע היה הבן שלו. והוא התפלל למה הבן שלו לא הרגיש בזה, הלך אליו ואמר לו: איפה היית? לא שמעת את התינוק בוכה? אמר לו: היית עסוק בענייני חסידות. אמר לו: זה לא חסידות, זה חסידות! שים לב, **התינוק בוכה ועליך לשמוע**. לא לעשות ככה. אז יש בודדים כאלה, אבל רוב העולם חייבים להיות פקוחי עין ופקוחי אָזן, כל דבר ודבר לעשות בחכמה. אז שמעיה אומר "אהב את המלאכה" - אהב שתהיה מלאכה ביד.

רב עלילה

ט. "ושנא את הרבנות" - אנשים רבים על הרבנות רחמנא ליצלן. ומה שיש היום זה כלום. פעם היו נלחמים על הרבנות בכח הזרוע. אני רב ואתה רב, אני רב ואתה רב. אבל אתה לא רב בפתח, אלא אתה רב בקמץ... אתה עושה מריבות, זה הרב שלך. "ואל תתוודע לרשות" - אל תפרסם כל מה שאתה מרוויח ומה שאתה מכניס. לפעמים יש רשויות שהם רשעים ומחפשים עלילות על בן אדם: אם אתה מכניס כך וכך כסף, תשלם כהנה וכהנה. וזה דוקא אם זה מישהו לא מהחוג שלהם, אבל אם הוא יהיו מהחוג שלהם, יעשה מה שיעשה¹⁰. לכן הכי טוב לא להתוודע לרשות.

"חכמים הזהרו בדבריכם"

י. משנה י"א: "אבטליון אומר חכמים הזהרו בדבריכם, שמא תחובו חובת גלות, ותגלו למקום מים הרעים, וישתו התלמידים הבאים אחרים וימותו, ונמצא שם שמים מתחלל". אבטליון ראה מעשה שהיה לפניו באנטיגנוס (שהיה לפניו) ואמר "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, אלא היו כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס" (משנה ג), ואחד מתלמידיו אמר לחבירו: אתה רואה, הרב אומר שאין פרס בעולם הבא. והרב לא אמר שאין, אלא אמר תעשו לשם שמים, זו הכוונה שלו, והוא פירש אחרת. ומזה באו אחר כך הצדוקים והבייתוסים וכל הכופרים למיניהם. לכן אבטליון אומר תיזהרו בדבריכם. הרמב"ם קיים את הדבר הזה. בהלכות תשובה (פרק עשירי ה"ד) הביא את מאמר חכמים "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב וכו'. תסיים, מה זה וכו'? לא, כתב רק "**כלומר עבדו מאהבה**". הוא לא רצה לגמור את המאמר שלא יחזור הסיפור שהיה בזמן הצדוקים האלה. "שמא תחובו חובת גלות ותגלו למקום מים הרעים" - במקום שיש כפירה, ובימי בית שני היו הרבה כופרים ומשובשים - "וישתו התלמידים הבאים אחרים וימותו, ונמצא שם שמים מתחלל".

"ומקרבן לתורה ולא התורה אליהן"

יא. משנה י"ב: "הלל ושמאי קבלו מהם. הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". "אוהב שלום", ואם השלום רחוק - תרדוף אחריו. "אוהב את הבריות" - לא תשנא אותם. "ומקרבן לתורה" - אל תקרב את התורה לבריות, אלא תקרב את הבריות לתורה. זאת אומרת תתן להם דברי תורה באופן שישכילו ויבינו אותם.

חייבים לומדי תורה ולכן חייבים לתת להם קמח

יב. משנה י"ג: "הוא היה אומר (הלל הזקן) נגד שמא אבד שמיה" - מי שהוא מושך את השם שלו שיתפרסם בעולם - אבד שמיה, השם שלו יאבד וישתכח מהעולם. "ודלא מוסיף יסָף" - מי שלומד מעט ולא רוצה להוסיף, אומר: די הראשונה (נדמה לי במוצאי שבת) הוא נכנס בתוך הר, הוא ואשתו ובנו וכלתו והנהג, חמש נפשות, כולם הלכו. כשספרו את זה לרב עובדיה ע"ה אמר: אבל יש לו בן. אמרו לו: גם הבן הלך! למה? כי הוא רצה מסוק טוב, "מסוק מודרני". אבל עוד לא למד הנהג איך לנהוג בו, מה אתה עושה?! לא עושים דברים כאלה.
9. **רבי חיים קניבסקי ע"ה** היה ככה, לא ידע כלום בענייני עולם הזה. פעם אחת הזמינו אותו לברית ביום שבת חיכו לו והוא לא בא. חפשו אותו, אמרו לו: הרב, מחכים לך. אמר להם: אני באתי ודפקתי ואף אחד לא פתח לי. אמרו לו: איך באת ואף אחד לא פתח לך? אמר: אני באתי ודפקתי על הדלת ואף אחד לא פתח. על איזה דלת הוא דפק? על הדלת של המעלית ביום שבת... חשב שהמעלית הזו היא סתם דלת. דפק עליה, והנה לא נפתחה, אז הוא לא שם לב... הוא היה מנותק לגמרי מהעולם הזה. פעם אשתו הייתה חולה ואמרה לו: תכין לי כוס תה, אז הכין לה כוס תה, ובינתיים היה משנן בעל פה דפים של גמרא, התה התמלא וגלש, ונשפך על כל המטבח עד שהגיע למטה של הרבנית... אמרה לו: מה אתה עושה?! אמר לה: לא שמת לב...
10. פעם אחת ליברמן (זכורתי יגן עלינו...) אמר: אנחנו הולכים ביושר, ביושר, ביושר. אז עיתונאית אחת אמרה לו: כבוד השר, נכון שהעברת שלושה מיליארד דולר לבת שלך? לא ענה לה. חזרה לו עוד פעם, לא ענה לה. אמר לה: עכשיו זה לא הזמן לחקור אותי... מה אתה מדבר? יש דבר כזה, עליך להסביר. לא לעשות ככה.

בסייעתא דשמיא

"יורה יורה" רב עיר?

בסימנא תעשה את זה!
מקצועי. מהיר. מוצלח!
מסלול נוסף מבית סימנא יוצא לדרך
בעוד כ-3.3 שנים תגיע ליעד
עם תעודת "יורה יורה"
מטעם הרבנות הראשית לישראל

שנים טובות
קודם מות
הולדות בארץ
המנוחות אחרונים

מסן **סימנא**
הדרך הנכונה להחיות

03-555-9882
התקשרים עכשיו
יבני ברק

שכח לספור לילה אחד

יט. הלכות גדולות¹⁴ סובר שאם אדם דילג לילה אחד מימי העומר, הוא לא יוכל לספור אחר כך בברכה, אלא יספור בלי ברכה. התוספות (מנחות דף ס"ז סע"א ד"ה זכר) דחו אותו, אמרו זה לא מובן, כל לילה זה ברכה בפני עצמה ומצוה בפני עצמה. וכי אם אדם שכח לילה אחד נגמר כל הסיפור? אבל הוא אומר מפני שכתוב "תמימות" (ויקרא כ"ג, ט"ו), צריך שהכל יהיה תמים [שלם], ואם עצרת באמצע זה לא תמים. ויש אומרים שגם הוא דיבר דוקא כאשר אדם דילג את הלילה הראשון, אבל אם הוא דילג בשאר הלילות לא נורא, זה נקרא תמימות. אם בהתחלה טוב ובסוף טוב, ובאמצע חסר משהו זה בסדר¹⁵. אומרים שבמקור של בה"ג כתוב שאם דילג דוקא לילה ראשון, אבל יש נוסחאות אחרות, לכן אדם לא יסתמך על זה ויאמר אין בזה שום בעיה. כי התוספות במנחות אומרים [בשם בה"ג] שאם הוא דילג לילה זה לא נקרא תמימות, ומרן (סי' תפי"ט ס"ח) חושש לדעה הזאת ואמר מי שדילג לילה הפסיד. הרב חיד"א אומר (מורה באצבע אות ר"ה)¹⁶ שצריך להזהר מאד שלא לדלג לילה אחד, כי אם ידלג, נעשו כל הברכות של העומר שלו לבטלה. כל מה שמנה לפני כן הלך לבטלה. זה לא בדיוק הלך לבטלה, כי אם כן, אדם שיודע שיש לו איזה טיפול רפואי באמצע העומר, וצריך שיהיה יומים או שלושה בלי הכרה, אז לא יתחיל לספור? אלא הכוונה כאילו לבטלה.

אנשים שמגיעים רק בליל שבת אם יספרו בברכה

כ. אבל יש לנו שאלה, יש אנשים שבאים לבית הכנסת מליל שבת לליל שבת, הם לא באים כל יום, אם תאמר להם את הדין הזה יפסידו לגמרי, לא יברכו בכלל על העומר. אל תגיד להם את זה. אלא תאמר בשיעור, אדם שדילג לילה אחד בימי העומר, לפי דעת מרן שפסק כמו בה"ג הוא לא יכול לספור עוד עם ברכה, אלא יספור בלי ברכה וזהו. אם תאמר את זה לכל אחד ואחד, אז יגידו: "ואני כאשר אבדתי אבדתי" (אסתר ד', ט"ו), לא צריך, אני פטור מהכל. לכן מי שיודע יודע, ומי שלא יודע, שלא ידע. יש בזהוה (דברים דף רצ"ג ע"א) "לא ידעין ולא בעאן למנדע" - לא יודעים ולא רוצים לדעת. למה לא רוצים לדעת? כי לפעמים אתה אומר דברים, ואחר כך הם נכשלים ונתקלים בהם. הרי יש ראשונים רבים שחולקים על בה"ג, ואומרים כל לילה מצווה בפני עצמה, וככה מסתבר, כל לילה יש לך ברכה לבד. וכי אנחנו מברכים ברכה אחת על הכל? לא. לכן לדינא לא נוכל לפסוק נגד בה"ג, ובפרט שמרן פסק כמותו, אבל לגבי אנשים עמי הארץ שהם באים רק מליל שבת לליל שבת זה אחרת¹⁶.

קטן שפעם אחת לא ספר

כא. קטן שהפסיק פעם אחת ולא ספר, יוכל להמשיך לספור בברכה או לא יכול להמשיך? בקטן יש קולא. תוספות אומרים בפסחים (דף פ"ח ע"א ד"ה שה) לגבי קרבן פסח שאינו נאכל אלא למנוי - אלה שנוגנו עליו, קטן שלא נמנה, הוא לא יודע מה זה להימנות, יושב אתם ואוכל קרבן פסח. יכול לאכול או אסור? אומרים תוס' שמוותר לו לאכול. למה? כי לקטן לא מחמירים כל כך, זה מטעם חינוך כדי שידע כשיגדל לעשות את כל המצוות. אז גם כאן, אם תאמר לקטן לא לברך, תראה אותו לא סופר. תשאל אותו: מה קרה לך עם העומר? יאמר לך: הפסקתי בליל שבעה לעומר, ומאז אני לא סופר, בשביל מה נבוא לבית הכנסת? לא, אלא תמשיך ותברך. "כי אתה תברך צדיק". (תהלים ה', ג').

תפלת ערבית קודם ספירת העומר

כב. אדם שבאו אליו ספירת העומר ותפלת ערבית מה יקדים? הגאון יעב"ץ¹⁷

14. זה אחד מהגאונים שהיו לפני אלף ומאתים שנה, ויש שתי דעות מתי חי. יש אומרים ארבעת אלפים תקס"ד, ויש אומרים קצת יותר מאוחר. שמו רבי יהודאי גאון, ויש אומרים שמו רבי שמעון קיריא. מה זה קיריא? אני לא יודע.
15. זה כמו הסיפור של רבי השיל. בילדותו אביו אמר לו: תשמע בני, אתה עוד לא התפללת, הנה לך זנב דג מלוח והראש שלו, תאכל את הראש והדג כאילו זה דג שלם, ותתפלל. אמר לו: בסדר. אחרי שתי דקות אמר לו: גמרת את התפלה. אביו התפלא: איך גמרת כל כך מהר? אמר לו: ראש הדג והזנב נחשבים דג שלם, אז גם מודה אני לפניך ועליו לשבח זו תפלה שלימה...
16. היה יהודי אחד שהוא לא נורמלי, אמר לי: אני שומר מסורת, אני בא לבית הכנסת כל ליל שבת. שאלתי אותו: וביום שבת אתה בא? לא. ביום שבת לא בא. ומה עם פרשה? אמר לי: אני צורך, אני יודע אותה בערך. פרשת אחרי ימות מי שיקרא אותה יהיה מתים... מה נעשה לו? נגיד לו לא לבוא? לא, אל תגיד לו אל תבוא. אפילו הרצל "חווה מדינת היהודים" (חווה במרכאות) כתב בספרו, וככה ראיתי בשמו), כשביית המקדש יקום, בדמיון שלו ישירו "לכה דוד" - כלל שבת עם עוגב ועם אורגן... זה חלל שבת זה? ככה הוא כתב, זה מה שהוא יודע. הוא גדל במשפחה מתבוללת, זה מה שהוא יודע.
17. אפילו שהיעב"ץ היה קפדן גדול, הוא יורד על רבי יונתן, ועל כל אלה שנחשדים בספק ספיקא - "שמצא דשמצא" (נ"ז דף ל"א ע"ב) של שבטאי צבי, היה רודף אותם עד תרומה. ולא רק אותם, אלא גם את הראשונים, אומר הראשונים טעו רחמנא ליצלן, הרמב"ן וכדו' לא ירד לעומק העניין, והרב חיד"א אומר: ככה אתה אומר על הרמב"ן? איך אתה אומר דבר כזה? אבל היעב"ץ כתב ככה [וכונתו היתה לשם שמים]. ואחריו התחילו המשכילים לעשות כהנה וכהנה. היעב"ץ יורד גם על האשכנזים, אמר (מר וקציעה סי' תנ"ג) למה אתם מחמירים באורז בפסח? מה יש לכם? תאכלו אורז. בגלל שאתם לא אוכלים אורז, אתם עושים מצות עבות. למה תעשו מצות עבות שלא מספיקים

"אמור מעט ועשה הרבה"

יד. משנה ט"ו: "שמאי אומר עשה תורתך קבע, אמור מעט ועשה הרבה" - תאמר אני לומד דף אחד זוהר, אחר כך תלמד עשרה דפים. אם כבר התחלת ללמוד, היצר הרע לא מפריע לך. "והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות", (ה"א של "האדם" יתירה), כל אדם תקבל אותו בסבר פנים יפות. אלא אם כן הוא אדם טרדן שלא נותן לך מנוחה, שאלה אחר שאלה אחר שאלה¹⁸...

"עשה לך רב"

טו. משנה ט"ז: "רבן גמליאל היה אומר, עשה לך רב" - יהיה לך רב שתוכל להתיעץ אתו. "והסתלק מן הספק" - אל תעשה ספק וספק ספק ספיקא, חכמה לעשות ספיקות?! החכמה היא להכריע. "ואל תרבה לעשר אמדות" - אל תעשר באומד אלא תעשר בדיוק, "ואל תרבה" - אם פעם אחת עישרת אומדות זה בסדר (ועיי' בפ"י ת"ט). אבל אם כל פעם תעשר באומד, יתכן שאתה טועה טעות גמורה.

שתיקה

טז. משנה י"ז: "שמעון בנו אומר כל ימי גדלתי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה". זה שמעון הנהרג - רשב"ג בנו של רבן גמליאל הראשון, והוא נהרג בידי הרומאים. אז הוא אומר "גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה". כשיש לך ספק תשתוק, ואמרו שהוא קיים בעצמו את הדבר הזה, כי אין לנו ממנו שום מאמר בגמרא, רק המאמר הזה "לא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה".

"ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה"

יז. "ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה" - אומרים דרך בדיחה שאם אתה אומר דרשה, אנשים לא אוהבים לשמוע, אבל אם תספר להם סיפור, הם יקשיבו. "לא המדרש עיקר אלא המעשה". היה רב אחד בגר"בא, שמו רבי מיקיץ שלי שהיה מומחה למעשיות, כשהוא דורש פעם בכמה חודשים, אומר חצי סיפור, ואומר "והמשך בעוד חודש" או בעוד חודשיים, אין מה לעשות. והיה אחד שלא היה רוצה לשמוע דברי תורה, אמר: מה עושים לנו הרבנים האלה, כל דבר ספיקות וספקי ספיקות. והרב עובדיה היה רוצה לחשב עליו את התורה. מה יעשה? כשהוא בא, הגבאי של בית הכנסת "אהל מועד" (ברחוב רוטשילד תל אביב תשעים ושש, ככה אני זוכר את המספר, איני יודע אם זה אותו דבר עד היום) היה קורץ לרב עובדיה בעינים, אומר לו: ההוא הגיע, מעשיות הוא מוכן לשמוע. ואז הרב מספר מעשה, והוא מקשיב ומקשיב ומקשיב. שבוע הבא כשהוא בא, הרב מספר עוד סיפור ועוד סיפור ועוד סיפור, עד שהאיש הזה הפך את דעתו. אמר: אני לא ידעתי את ערך התורה, לא הבנתי למה היא כל כך חביבה. אבל מהסיפורים האלה של הרב, אני מעריך ומבין אותה. אבל הבנים שלי לא למדו, מה אני אעשה? אמר לו הרב: אם הם לא למדו, אז תעזר ללומדים, ויהיה לך שכר כאילו למדת, ואז היה נותן בעין יפה. אז היה הרב אומר: "ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה", אם יש מעשה, אנשים שומעים. יש ספרים שכתובים בערבית (מחוץ לארץ), ואם יש מעשה כותבים: "מעשה" באותיות גדולות... תקשיב, יש פה מעשה. "וכל המרבה דברים מביא חטא" - להרבות דברים יותר מדאי, בסוף אתה טועה ונכשל באיזו מלה.

פשרה

יח. משנה י"ח: "הוא היה אומר על שלשה דברים העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום". הדין כך וכך, והאמת - לברר את האמת, ועל השלום - זו פשרה. אם יש אחד חייב אחד זכאי ותוכל לפשר ביניהם, תעשה את הדבר הזה, שנאמר: "אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם" (זכריה ח', ט"ו). אם אתה אומר אמת איך "משפט שלום"? אלא הגמרא אומרת (סנהדרין דף ע"ב) "משפט שלום" זו הפשרה. גמרנו פרק ראשון. ונאמר כמה הלכות של העומר.

13. פעם כתב רבי שמואל הנגיד שיר על טרדן כזה. אמר: "אני אסור ועמי איש, עלייתו בלא שבר" - אין לי תקווה שיעלה ממני, "הרגני בלא חרב, המיתני בלא דבר. ומה אעשה ובה סיסרא, ואין יעל לבית חבר. מהרה חוש ותעש לו, כאברהם לשמאבר". שאברהם אבינו הכה את המלכים, ואחד מהם שמו שמאבר, ככה תעייף לי את האדם הזה... ויש עצה טובה, אם יבוא אדם שאינו זז ממך, יושב ויושב ויושב, אז תדבר אתו דברי תורה והוא ילך. כי התורה נקראת אש (תענית דף ז ע"א), והוא יברח ממנה כבורח מפני האש... ויש עצה אחרת, תאמר לו: סליחה אדוני, אין לי זמן. הוא לא יבוא לך יותר. אם אתה אומר לו פעם אחת אין לי זמן, אז הוא יבין. ככה בדידי הוה עובדא, הייתי עולה חדש ואברך אחד בא ויושב, מה אני אגיד לו, מה אתה עושה כאן? אז הוא מדבר ומדבר ומדבר, "לא תוכל הארץ להכיל את כל דבריו" (עמוס ז', י). אחר כך אומר לי: "יש לי שיאור (שיעור)". אחרי שישב ארבע שעות "יש לי שיעור", בלבי אמרתי: הלוואי היה לך שיעור לפני ארבע שעות... לא היית יושב בכלל. ככה עשה פעם אחר פעם. אמרתי לו פעם אחת: אדוני, אין לי זמן. אין לך זמן, סליחה. לא בא יותר.

כתב (מר וקציעה סי' תפ"ט) שספירת העומר קודמת. למה? כי יש לו אסמכתא מן התורה, אפילו שהוא בימינו מדרבנן, בכל זאת יש לו מקור מהתורה. ואילו ערבית כולה מדרבנן. לכאורה גם ערבית יש בה קריאת שמע דאורייתא, אבל כנראה הוא מתכוון למי שכבר קרא קריאת שמע. אבל סיים שלמעשה זו לא שאלה, כי אנחנו מתפללים ערבית מוקדם מאד, וסופרים את העומר כשיגיע הזמן. לכן יתפלל ערבית מוקדם כמו שנוהגים, יראה שיצאו הכוכבים ויאמר ספירת העומר.

למה מונים לעומר ולא מונים עוד כמה ימים חג השבועות?

ג. יש שאלה למה אנחנו סופרים את הימים שעברו בעומר - שלושה ימים, ארבעה ימים, חמשה ימים, הרי כל מטרת הספירה להגיע לחג שבועות, אם כן נספור כמה ימים נשאר לשבועות. למשל הלילה שנים עשר, נגיד "היום שלושים ושמונה ימים לחג השבועות", הרחמן הוא יבנה את בית המקדש. למחרת נאמר "היום שלושים ושבעה ימים לחג השבועות" וכן על זו הדרך. בספר החינוך (מצוה ש"ו) אמר לא עושים כדבר הזה, למה? משום שבתחילת הימים של הספירה סופרים דרך ישרה, לא סופרים כמה נשאר, סופרים כמה עבר. [כיון שבתחילת הספירה יש ימים רבים עד שנגיע לתכלית, ולא רוצים להזכיר כן בתחילת החשבון], ואחרי שעברנו את החצי, לא נוכל לומר עכשיו נספור אחרת. התחלנו לספור כמה ימים עברו, נמשיך בדרך הזו.¹⁸

לא אומרים "עשה" אבל את הפסוקים אפשר לומר

כד. היה נוסח בלשם יחוד שהדפיס אותו **רבי יוסף חיים ע"ה**: "הריני בא לקיים מצות עשה של ספירת העומר". והרב עובדיה ע"ה אמר (חזו"ע י"ט עמ' רט"ו) שלא אומרים ככה. למה? כי לרוב הפוסקים ספירת העומר בזמן הזה מדרבנן.¹⁹ לכן בימינו אי אפשר לומר "מצות עשה", כי "מצות עשה" משמע מן התורה. אלא תאמר רק "מצות ספירת העומר". אבל את הפסוקים אפשר לומר. למה אפשר לומר? כי אנחנו אומרים "כמו שצונו ה' אלקינו בתורתו הקדושה" וספרתם לכם". כלומר הוא צוה אותנו בזמן שהיה דאורייתא ואנחנו עכשיו סופרים בדרך הזאת. לכן את הפסוקים אפשר לומר.

שכח לספור ונזכר בבין השמשות ובטעות בדרך, מה יעשה?

כה. אדם שלא ספר את העומר ונזכר למחרת בבין השמשות, הרב עובדיה פוסק (שו"ת יב"א ח"ד חא"ח סי' מ"ג) שיכול לספור בבין השמשות את המספר של אתמוול בלי ברכה, [ואחר צאת הכוכבים ימשיך לספור בברכה (ונכון שיקפיד בכל לילה לספור אחר צאה"כ)]. למה? כיון שיש כאן ספק ספיקא שמוא בין השמשות יום,

לאפות אותם טוב? תעשו מצות רגילות, ותעשו אורז. תבטלו את החומרא של הקטניות. אבל אף אחד לא שמע לו... האשכנזים לא יבטלו שום דבר. דבר שנהגו בו מדורי דורות נעשה הלכה למשה מסיני: אבל היעב"ץ היה ככה, הטבע שלו חצי ספרדי וחצי אשכנזי. המלה יעב"ץ מאה שבעים ושנים, כפול שנים זה שלוש מאות ארבעים וארבע כמנין ספרד. הוא ישר ואמת, אם זו טעות - טעות, לא אכפת לו ספרדים או אשכנזים. לא אכפת לו כלום.

18. היו בחוץ לארץ אומרים "עומר וודאע - נגמר. כאשר מגיע העומר לשלושים וארבעים יום לעומר, זהו נגמר העומר. אבל לא אומרים את זה בפירוש, אלא סופרים עד היום האחרון "תשעה וארבעים יום לעומר".

19. היה חכם אחד שאמר יש לי הוכחה שספירת העומר דאורייתא. איפה ההוכחה? מבבל האזהרות באזהרות שאומרים בחג השבועות אומרים שם גם לספור את העומר, "העומר לנהל, ונר שבת יהל" וכו' וכו' אבל מה הראייה? וכי הפייטנים מדברים על הזמן הזה?! מדברים על מצות התורה על מצות התורה מדאורייתא. ועכשיו אנחנו מדברים בזמן הזה שאין לנו בית המקדש, ואין לנו "מהחל חרמש בקמה" (דברים ט"ז, ט) זה מדרבנן, אבל בזמן התורה ודאי שזה דאורייתא.

ואם תאמר שזה לילה, שמוא אין הלכה כבה"ג, אלא כל לילה היא מצוה בפני עצמה. אבל השאלה היא אם אותו אדם בירך בבין השמשות על דעת לספור את הספירה של אתמוול, והוא לא יודע מה יאמר עכשיו. לדוגמא, אתמוול היה שלושה ימים לעומר, ונזכר למחרת בבין השמשות שלא ספר, וכעת בירך. אם יאמר ארבעה ימים לעומר, אז הוא הפסיד את השלושה לגמרי [וא"כ היה אסור לו לברך כי הפסיד יום אחד]. הוא לא יכול לעשות אחרנית ארבעה ואחר כך שלושה, "קורא למפרע לא יצא"... ואם יאמר שלושה, הרי זו ברכה לבטלה. הדין הוא אם בטעות כבר בירך יכול לספור שלושה, כי הוא כבר בירך. אנחנו לא דנים אם יברך או לא, אלא אם הוא כבר בירך, (וכ"ש שלפי דעת רבנו תם היום נמשך עד שעה וחומש אחרי השקיעה, אפילו שהדעה הזאת דחויה אבל הרבה פוסקים הסכימו לה. נוכל לצרף אותה). לכן אחרי שכבר בירך, יוכל לומר היום שלושה ימים לעומר, וירוויח שאחר כך יוכל להמשיך כל ימי העומר. אם לא יאמר שלושה ימים אלא ארבעה, כל ההמשך של העומר לא יוכל לברך, למה תפסיד אותו ארבעים ברכות? לכן עכשיו שכבר בירכת, תאמר "היום שלושה ימים לעומר", ואחר כך ימשיך ארבעה וחמשה עד ארבעים ותשעה.

מי שברך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה, גם אלה הנמצאים פה, גם אלה ששומעים בלויין, וגם אלה ששומעים בקול ברמה, או שקוראים אחר כך בעלון, (אחד אמר לי העלון זה כמו קוגל טוב, אמרתי לו עלון גימטריא קוגל טוב... הוא לא האמין. אמרתי לו: תעשה חשבון, זה בדיוק מאה חמשים ושש). יהי רצון שה' יתברך יעשה שלום בישראל, ולא נמשיך במלחמות, אין לנו כח לעמוד בהם. אמרו שאלה שהולכים למירון בל"ג לעומר השנה, צריכים להיזהר מאד, כי החיזבאללה ימח שמו מתכנן לזרוק טילים בל"ג לעומר, מסתמא לא יעלה בידו, רבי שמעון בר יוחאי יעשה הכל שלא יעלה בידם. ואם חס וחלילה יעלה בידם, הוא יחזיר להם שבע מכות אפיים. אבל יהיו פחות אנשים. יתן לנו שלום בארץ, "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד" (ויקרא כ"ו, ו), מה זה "ושכבתם"? לא תבואו לטפל בחותמים, אלא תשבבו בבית ותישנו עמוק... אחר כך בבוקר תשאלו: היה משהו? לא היה כלום, עובדה שהרדיו לא סיפר כלום... "והשבתי חיה רעה מן הארץ - הרשעים האלה כמו חיות רעות - וחרב לא תעבור בארצכם" (סם). אמן כן יהי רצון.

שקוע באוהלה של תורה? קורס דיני נדרים

בס"ד יוצא לדרך! המסלול המקצועי ביותר לקראת בחינות ההסמכה לדיינות הפתיחה אי"ה מיד לאחר חג הפסח!

הקורס יועבר ע"י הרה"ג הרב אריה מושקוביץ שליט"א ראש כולל, דיין ומ"צ בעל דעות רב בהגות ומלמדים למבחיני הדיינות

שיעורים ומקדמים ומקיימים סימונים כתובים על שיעור שלישי חזרה על השיעורים הקודמים תכנון ל"ז מבחן שאלות חזרה הכוונה אישית

רוצה להנשים שאיפות? התקשר עכשיו: 03-3801122 sh033801122@gmail.com www.033801122.com

שם הרב	שעת תחילת שיעור
הרב אלמוג לוי	08:30
הרב חיים רבי	09:00
הרב חיים יוסף דוד אברג'ל	09:30
הרב יגאל כהן	10:30
הרב מאיר אליהו	11:45
הרב יצחק פנור	12:30
הרב בנימין חותה	13:30
הרב זמיר כהן	14:30
הרב שניאור אשכנזי	15:00
הרב שניר גואטה	15:30
הרב יהודה מויאל	16:15
הגאון הרב שלמה משה עמאר	16:30
הרב אהרן בוסבול	17:00
הרב ליאור גלזר	18:00
הגאון הרב דוד לאו	18:30
הרב מאיר אבוחצירא	19:30
הרב פנחס אליהו אבוחצירא	20:20

ילדי גאלה

בית נאמן לילדים

מתוך שיעוריו של רבנו מרן ראש הישיבה שליט"א
לע"נ גאולה בת הרבנית אסתר מאזוז ע"ה

עורך: הרב ר' ר'
שמואל עידאן שליט"א

גליון
358

או בתאונה?

למען תספור

(בביאור הלכה ד"ה כי זהו כבודו) מתוך ש' ש' קצתב: "כי זהו כבודו" ש'ה הכבוד האמיתי של האדם, ש'פאשר אתה עושה מצוה ואמרה טורח בה, זהו הכבוד האמיתי. והמשנה ברורה מביא עוד קצ' ש'א דומה ממנרא קצ'דושי' (דף ע' ע"ב) ש'קנתו ש'ם ש'רב נחמן עשה מעקה, ולכאורה א' רב נחמן ש'היה ד'ן ה'ה בונה מעקה? או הוא מתרץ ש'מעקה זו מצוה מהתורה - 'ועשית מעקה לגגך" (דברים כ"ב ח'), אם כן הבנה של המעקה זהו כבודו של האדם, כי הכבוד שלו זה כבוד התורה, ומתר לעשות את זה. ולמעשה התרץ ש'מביא אותו המשנה ברורה אמר אותו הר'ד"ל [רבי דוד ליריא] קצ'דושי' (שם דף ע' ע"א), ש'ה מחמת שק'ם מצו'ת מעקה. (גליון 314 והערה 19).

"החכם הזה היה זוכר כל התלמוד מלה במלה"

ביום ג' באייר, האזכרה של הגאון הבקי העצום רבי משה חורב זצ"ל. החכם הזה היה זוכר כל התלמוד מלה במלה, והיה חוזר ומשנן אותו הרבה. פעם היה לומד בקול, אמר: אם לא אשנן בעל פה בקול רם אני אשכח את זה, ואני לא רוצה לשכח פלוס. וככה גמר כל התנ"ך וכל התלמוד וכל המשנה, ואולי גם היה רוצה להורגו למי. נפטר בן חמשים וחמש. היה לו עשרות ומאות חדישים כל כך יפים של סימנים לזכר את זה, למשל המאמר הזה מופיע בגמרא פלונית ופלונית, ונתן לה סימן והסבר לזה. (למשל שני סימנים יפים מאד: סימן אחד, הספור של רבי שמעון בר יוחאי כתיב בגמרא בשבת דף ל"ג ע"ב ודף ל"ד ע"א, ומה הסימן לזה? בכוח רבי שמעון בר יוחאי עושים הלולא בל"ג לעמר, וכן זה בדף ל"ג, אבל הספרדים עושים הלולא ולא מסתפרים עד יום ל"ד (ש"ע סימן תצ"ג ס"ב), וכן זה מתחיל בל"ג ע"ב ומסתיים בדף ל"ד ע"א. פעם אמרתי את זה, ושלאלו אותי: מאיפה הבאת את זה? אמרתי להם: זה לא שלי אלא של הרב משה חורב. ועוד סימן אחר, בית ראשון נחרב מפני שהיו עובדי עבודה זרה ובית שני שהיה בו תורה והכל נחרב מפני שגאת חנם, כלומר שהיו שונאים אחד את השני על פלוס, בגלל שיש לו מעלה יותר ממני או בגלל שאני שונא את העדה שלו או בגלל שיש לו אף לא מתאים לי... וכן על זה הדרך כל השטות שבעולם, ושגאת חנם הביאה עלינו את הכל. זה כתיב בגמרא יומא דף ט' עמוד ב', ומה הסימן לזה? ט' זה ראשי תבות ט' (תשעה) בבא, פי שני בתי המקדש נחרבו בתשעה בבא (תענית כ"ו ע"ב), לכן יומא ט' ב', ביום ט' (תשעה) בבא. והספר שחנךנו כתיבה בגמרא שם). הגמרא (ערוכו נ"ד ע"ב) אומרת: "הצידי לך צינים" (ירמיה ל"א כ'), עש' לך סימנים בתורה, תקנה את התורה על ידי סימנים. הוא כתב שלוש עשרה מתברות של סימנים כאלה. החדישים האלה מפורסמים, וצריך לסדר ולהוציא ספר מהם. אמנם הוא כתב כמה ספרים על התורה אור החמה ותורה מסיני ועוד, אבל זה ספר קצ'ה מאד. (גליון 160 אות ה' והערה 8, גליון 208 אות 1 וגליון 182 הערה 22).

לעשות רצונך אלקי חפצתי ותורתך בתוך מעי

פעם בשנת תשל"ד ספר לי חסיד תב"ד אחד ש'שמו רבי אלפונס בן נון זצ"ל, (הוא היה בא לבקר אותי בבית לוי'שטיין), אמר לי: ברוסיה (בתקופת שלטון הרשע של הקומוניסטים) היינו מניחים תפלין בבית הפסא (בשירותים)! אמרתי לו: איך תעשה דבר כזה? אמר לי: כי אם יתפסו אותנו, ינהגו אותנו. במקרה כזה מניחים בלי ברכה, כדי שלא ישארו בלי תפלין. יש תשובה על זה בביע אומר (ח"ו חיי"ד סי' כ"ט), והביא תשובה מספר תורה לשמה (סי' קל"ב) שאפשר לעשות את המצוה בלי ברכה במקומות כאלה (מרו הרב עובדיה קרב על זה תשובה בחלק ששי, ואני בהתחלה התפלאתי למה לא הזכיר את ספר תורה לשמה. אחר כך הגעתי למלואים (השלמה לתשובה בסוף הספר) וראיתי שקרב שם: "ושוב נדפס ספר תורה לשמה". דבר שקנתו בספרים לא יעלה על הדעת שהרב עובדיה לא ראה אותו. אלא הוא ראה את הכל, רק שבשעה שקרב את התשובה, עוד לא נדפס ספר תורה לשמה, אחר כך ראה אותו).

יותר מזה אמר לי (הרב בן נון): היינו יושבים תחת הממשלה המרשעת של רוסיה ולומדים גמרא, והנה באמצע דופקים אנשי הכוללת. אז היינו קורעים את הדף של הגמרא לכמה דפים, וכל אחד בולע קצת. אמרתי לו: מה זה? אמר: אין מה לעשות, אם יתפסו אותנו עם הגמרא, הולכים ישר לסיביר [אזור קר מאוד ברוסיה (עשרות מעלות פחת האפס), שלשם הגלו הרוסים והיהודים שקימו מצוות ולמדו תורה] לעשרים-שלושים שנה. אמרתי לו: זה מה שאמר הפסוק (תהלים מ', ט'): "לעשות רצונך אלקי חפצתי ותורתך בתוך מעי". אף על פי שהתורה בפועל שלי (כי בלעתי את הדף אל תוך מעי), אני מתקן לעשות את רצונך. (גליון 351 אות 1 ח והערות 9 ו-10).

"פי זה כבודו שמכבד את השבת"

מרו כותב (בשלו ערוך סי' ר"ג ס"א): ישתדל להכין בעצמו שום דבר לצרכי שבת כדי לכבד אותה, כמו שרב חסדא היה מחמת את הרק דק דק (ורב חסדא היה עשיר אפילו, חי תשעים ושתים שנה, וראה כל טוב פתים שלו, מי שהיה נכנס לביתו רעב, היה יוצא שבע. לחיות בזמנם תשעים ושתים שנה זה דבר גדול מאד. והוא היה נכנס למטבח ביום ששי, ולקח דקות וחומר). רבה ורב יוסף היו מבקעים עצים (א'ה היו מבשלים אז? לוקחים עצים ומבקעים אותם). רבי ירמיה היה מדליק את האש. רב נחמן היה מתקן את הבית (גם הוא היה עשיר, חתנו של ריש גלייתא), היה מכניס כלים של שבת ומפסח את כלי החל. ומסים מרו: "וימיהם לימד כל אדם, ולא יאמר לא אפסם כבודי, כי זה כבודו שמכבד את השבת". ויש קטאי של החתן יאיר (סי' ר"ה) ששואל איך החכמים האלה היו עושים ככה, זה חותב הרק וזה מבקע העצים, הרי הם ממללים את כבודם, וכתוב שאסור לתלמיד חכם לזלול כבודו? והמשנה ברורה

הלכה נאמנה

ציצית - "והיה לכם לציצית" (במדבר ט"ו, ל"ט), כשולבושים ציצית צריך להיות מעומד. (תפלין אנו מניחים אותם מישב). אחר כך לבנה - ברכת הלבנה, כתוב (שמות י"ב, ב') "החדש הזה לכם ראש חודשים". אחר כך נטילת לולב, בלולב כתוב (ויקרא כ"ג, מ') "וגלקחתם לכם ביום הראשון", נטילת הלולב צריכה להיות מעומד. אחר כך "שקם" - שופר, קדוש ומלה. בשופר כתוב (במדבר כ"ט, א') "יום הרהיב את השופר, קדוש - וישמרתם את השבת פי קדש הוא לכם" (שמות ל"א, ד'). מלה - במילה כתוב "הפול לכם כל זכר" (בראשית י"ז, א') אלה שמונה מצוות שצריכים לעשות אותם בעמידה. והאשכנזים מוסיפים עליהם את התפלין ועושים אותם מעומד. אבל לפי הדין וההקבלה וכל חכמי הספרדים (עיין בבח"ס סי' כ"ה ס"ק ל"ג) תפלין מניחים מישב, רק תפלין של ראש מניחים מעומד, אבל תפלין של יד מישב. ויש עושים פשרה: את הברכה עושים מעומד והנהגה מישב, אבל הנו איש חי אומר (ש"א פדשת ורא אות ח') הכל מישב. (גליון 351 אותיות כ"ג-כ"ד).

מצות ספירת העמר צריכה להיות מעומד, ונמצאו רמז לדבר: "מהחל חרמש בקמה" (דברים ט"ז, ט') אל תקרי בקמה אלא בקומה, (מאיפה נמצאו את זה? יש גמרא בבבא מציעא (דף פ"ז ע"ב) פי תבא בקמת רעה" שם כ"ג, כ"ו) לרבות כל בעלי קומה. הפנה במלה "קמה" על שלשלים שקבר עומדים בקומתם, לפני כן הם נקראים "שלים", אחר כך הם גדלים ונקראים "קמה", ואחר שקצרו אותם הם נקראים "גדיש". אז הקמה מרעה אל דבר בקומתו. ולכן "מהחל חרמש בקמה חל לספר" - כשאתה עומד על עמודה תספור את העמר, ואם אדם עבר וספר מישב, או שהוא חולה וכדומה, יוצא ידי חובה אפילו בשכיבה. ובספר אחד מביא שמונה מצוות שצריכים להיות מעומד, והצד השונה שבהן שבעל פה כתוב "לכם". והסימן שלהם "העצלו שקם". אפילו שהוא עצלו ולא תמיד הוא יכול לקום, אבל במצוות האלו הוא חייב לקום... "העצלו" - הלל, בהלל צריך לקום, שגמרא (בשעה ל', כ"ט) "השיר יהיה לכם כלי התקדוש חג". אחר כך עמר - "וספרתם לכם ממחרת השבת" (ויקרא כ"ג, ט"ו), את העמר אומרים בעמידה. אחר כך

ידע תדע

ביום ב' באייר, יש לנו הלולא של רבי משה זקן מאזוז זצ"ל. הוא היה חכם ברבע הקטן בג'רמא וחי' 64 שנים, נולד בשנת תר"ה (ה'רי"א) ונפטר בב' באייר תרע"ה. ומרו רבי בלפון משבח אותו עד מאד. הוא למד תורה בטורח גדול פי היה קשה לו להבין, והוא טרח הרבה מאד עד שנעשה גדול הפוסקים ברבע הגדול וברבע הקטן. ואיך הוא למד? אבי היה עשיר ושמו כמות מעתה וזכר לו מורה פרטי - רבי חיים כהן עקלו השלום בעל ספר לב שומע. (גליון 257 אות ב').

חיבה

משירו מוכח איך לקרוא 3 אותיות משמו. תשובה לחידה נמצאת בעלון הנוכחי.

ומגדל חנואל ער

מתוך שיחותיו ודרשותיו של מורנו ראש המוסדות הגאון הגדול רבי חנואל כהן שליט"א ראש ישיבת 'לבנימין אמר' ברכיה בזכות כיבוד אב

איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' אלוהיכם (ויקרא י"ט ג).

כבוד לאביו ומורא לאמו

על הפסוק הזה יש ביאור מעניין. לגבי כיבוד הורים, כתוב בעשרת הדיברות: "כבד את אביך ואת אמך" וגו' (שמות כ"ב), הקדים את אביו לאימו. ואילו כאן לגבי מורא כתוב: "איש אמו ואביו תיראו", הקדים אימו לאביו, ולמה שינה? בדרך כלל הילדים מכבדים את האם יותר מהאב, כיון שהאם מדברת איתם בסגנון שלהם ונמצאת איתם תמיד, מה שאין אצל האב שמגיע מאוחר ורואים אותו רק מעט. ולכן התורה מדגישה בענין הכבוד קודם כל את האב, כלומר, אפילו שאתה רוצה לכבד את אמך יותר, בכל זאת תתגבר על הרצון ותעשה לאביך כבוד קודם. אבל לגבי מורא, בדרך כלל הילדים מפחדים מאביהם יותר מאמם, ולכן באה התורה ואומרת "איש אמו ואביו תיראו", אפילו שבדרך הטבע אתה מפחד מאביך יותר, מכל מקום תיזהר קודם לירא מאמך (ע"פ קדושיך דף ל' ע"ב).

עוד הסבירו הטעם (יבמות דף ה' ע"ב), מה הקשר בין כיבוד הורים לשמירת שבת? לומר שאם אביו אומר לו לחלל את השבת, בזה לא ירא ממנו וישמע לו, אלא ישמע לציווי ה'. זהו מה שכתוב בסוף הפסוק: "אני ה' אלוהיכם", כלומר גם אתה וגם הורייך חייבים בכבודי.

בחלום ובהקיץ

חשבתי בנוסף לפרש את הפסוק בדרך אחרת, על פי מעשה שהיה. אל הרב "חזון איש" זצ"ל, הגיע יהודי מבאר שבע להתייעץ אתו, אבל מיד כשהרב ראה אותו, אמר לו: "אביך בא אליך ואמר לך לשמור שבת, למה אתה לא שומע לו? אתה רוצה לקלקל את החיים שלך?!" שמע את זה היהודי, נפל והתעלף. העירו אותו והרגיעו אותו, וכשהתאושש, ביקש מהרב תיקון. אמר לו הרב: "קבל עליך לשמור שבת, וזה התיקון שלך".

הוא היה ניצול שואה, וכשהגיע לארץ הפסיק לשמור שבת. כמה חודשים לאחר מכן אביו בא אליו בחלום ואמר לו: "בני, יש לי צער בעולם העליון! תשמור שבת!". התעורר האיש, אבל אמר לעצמו 'חלומות השוא ידברו', והמשיך בסדר היום. שבוע לאחר מכן עוד פעם אביו בא אליו בחלום ואמר לו: "למה אתה לא

שומע לי! אמרתי לך לשמור שבת, תשמור שבת!". הוא התעורר, אבל עדיין אמר לעצמו שלא צריך להתייחס לחלום, וכך גם לאחר שבוע בפעם השלישית. בפעם הרביעית זה כבר היה שונה. ביום שבת הוא נסע למקום מסוים, וכשחזר, נכנס לביתו, והנה הוא רואה את האור דלוק. הוא לא הדליק את האור לפני כן. אחרי שנכנס, פתאום הוא רואה את אבא שלו שכבר נפטר עומד מולו ומדבר אתו. לא בחלום אלא כמו חזיון בהקיץ. אמר לו אביו: "אמרתי לך לשמור שבת! אם החיים שלך יקרים לך תסע לחזון איש בבני ברק, ותבקש ממנו תיקון! זו הפעם האחרונה!". סיים את דבריו ונעלם.

עכשיו כבר נכנס פחד בלב הבן. הוא לא יכול היה להשאיר רגוע ולהמשיך כך. מיד אחרי שבת, החליט שהוא נוסע לחזון איש לשאול מה לעשות. כשהוא הגיע והרב אמר לו את הדברים האלה, באותו רגע הוא הבין שהרב כבר יודע את הדברים והתעלף. כשהתעורר, הורה לו הרב שיקבל עליו לשמור שבת, וכך הוא עשה.

האב מחזיר טובה מהשמים

לאחר מכן, שאל אותו הרב: "בני, איך זכית לזה? יש הרבה אנשים שההורים שלהם היו שומרים תורה ומצוות, אבל לא זכו שאביהם יבוא אחרי הפטירה להוכיח אותם שישמרו שבת, איזו מצוה עשית שתהיה לך זכות התגלות כזו, שאביך יחזיר אותך למוטב?". אמר לו האיש: "מחילה, אבל אני לא יודע, אין לי זכות מיוחדת אני אדם רגיל". אמר לו הרב: "לא יכול להיות, בשביל דבר כזה ודאי יש לך זכות מיוחדת, תחשוב ותגיד לי".

האיש חשב מעט, ונזכר. לפני השואה, אביו היה עובד בחברא קדישא. בתחילת המלחמה, הגרמנים אמנם הרגו ביהודים בעוה"ר, אבל עדיין לא היו הורגים בכמויות. אביו היה מטפל בגופות ומביא אותם לקבורה. פעם בא יהודי שנמלט מהגרמנים והיה במצב קשה, לקחו אותו לעזור לו, אבל באמצע הדרך נפל ונפטר. זה היה בלילה, ואביו הקברן אמר לו שילך ויבדוק אם יש גרמנים באזור. הילד השתחל מהגדר, ראה שאין גרמנים, והלך עם אביו לקבור את המת מצוה. כששמע את זה החזון איש, אמר לו: "זו הזכות שלך! אתה עזרת לאביך לקבור יהודי, טיפלת במת מצוה! הזכות הזאת גרמה שאביך יבוא אליך בחלום להחזיר אותך למוטב!".

בזכות המורא זוכים לשבת

ע"פ המעשה הזה חשבתי לפרש, שזה הטעם שהתורה הסמיכה את "איש אמו ואביו תיראו" למצות "ואת שבתותי תשמרו", לפעמים בגלל המורא של ההורים זוכים הילדים ושומרים את השבת. אם הוא לא היה מפחד מאביו, שבא לו בחלום ובהקיץ ואמר לו לשמור שבת, הוא לא היה זוכה לשמור אותה. לפעמים הקב"ה משתמש בהורים שבזכותם ישמרו הילדים על השבת.

יש לך שאיפות גבוהות?

קורס דיני נדרים

בס"ד יוצא לדרך!

המסלול המקצועי ביותר לקראת בחינות ההסמכה לדיינות הפתיחה אי"ה מיד לאחר חג הפסח!

יחס אישי ומשפחתי וניהול מקצועי של תהליך הרישום למבחני הדיינות

מבנה הקורס

פעם בשבוע בלבד בשעות הערב ימי שלישי בין השעות 19:00-22:30

ניתן להצטרף לקורס בזום!

רוצה להנשים שאיפות? התקשר עכשיו: 03-3801122

sh033801122@gmail.com

www.033801122.com

הסמכה מלאה בהצלחה והסמכה

מכון נבואה דלמוזי רבנות ודיינות מ. האגוד

הוגנים עצמאות

יום שכולו תורה

עם מיטב הרבנים בארץ!!!

יום שלישי, י' אייר (14.5 למנינים) האירוע התקיים ברחוב החיל 46 'אשכול פיס' רעננה

08:30	הרב דן צרמתי שליט"א	18:00	הרב יהודה מויאל שליט"א
09:00	הרב חיים זאיד שליט"א	18:45	הרב שלמה לוינשטיין שליט"א
10:00	הרב מאיר שורץ שליט"א	19:30	הרב יגאל כהן שליט"א
11:00	הרב משה בויאר שליט"א	20:30	תפילת שרביט
12:00	הרב ברוך גזי"י שליט"א	20:45	הרב יצחק פגנר שליט"א
13:00	תפילת מנחה		
13:15	הרב דוד שלום נקי שליט"א		ראש משיב מי ויזים ברוידיא חיים גולדמן חבר שופט הפדר
14:15	הרב ברוך רחובלום שליט"א		משיב גולדמן חבר שופט הפדר
15:00	הרב שמואל הוברמן שליט"א		הרן כהן, זכות הופעת הפדר
15:45	הרב שלומי קדוש שליט"א		אריה מירדן ראש המועצה הרבנים
16:30	הרב מאיר אליהו שליט"א		
17:15	הרב יצחק מודיאנו שליט"א		

מכירת ספרים במקום - כניסה חופשית מי שחכם רוצה להיות שותף ביוסי הרבנים ניתן להתקשר לרב דן צרמתי 0219-410-850

בחסות: 312 grill house

מפילות ילדים מתנחלים מופק אש וזרבה הנהגות

היום מוקדש להצלחת חיילי צה"ל במערכה ולהשבת החטופים

**אנחנו סופרים את הימים לקבלת האוצר,
ודווקא עכשיו:**

הבג"ץ לא סופר אותנו, שר האוצר מספר את תקציב הישיבות והכוללים.
עד היום תקצבה הממשלה כל אברך ב 846 ש"ח לחודש וכל בחור ישיבה ב 470 ש"ח,

וכעת ירד חלק משמעותי מהתקצוב הממשלתי

עבור אברך ובחור בן עליה המחזיק את העולם בלימודו!
בממלכת התורה ומעצמת החסד 'חכמת רחמים' בברכה
סופרים את הימים לקראת מתן תורה
אנחנו רוצים להמשיך להחזיק תורה בקדושה ובטהרה.

**היום, ימי ספירת העומר תשפ"ד
אתה שר האוצר האמיתי!!!**

הכנס לביתך את האוצר! התקשר כעת ותרום
עבור החזקת אוצר התורה של אברך בחודש על סך 846 ש"ח
או עבור החזקת אוצר התורה של בחור בחודש על סך 470 ש"ח
חייגו: 08.6727523 או בעמדות נדרים פלוס

בורא העולם יפתח לך את אוצרו הטוב.
והזכות תגן עליך מכל רע בעת קשה זו של המלחמה!

התורמים יקבלו לביתם תעודת 'שר אוצר' כדין יששכר וזבולון חתומה בידי גדולי הדור שליט"א